

[Gert Petersen]

dog synd for forsvarsministeren, som har søgt mange hundrede millioner kroner ekstra til det nye overvågningssystem, AWAC-systemet. Tænk, hvis han ikke får den ekstra-bevilling! Jeg har ikke indtryk af, at han har grund til at være så nervøs. Her ville det dreje sig om måske 1 mill. kr. eller 2 mill. kr. maksimalt, måske blot nogle få hundrede tusinde kroner, som kunne styrke debatten om rustningsproblematikken og få den danske befolkning langt mere engageret i denne debat. Det er der altså ikke råd til. Det er egentlig grove løjer; og det er med til at sætte hele sagen i perspektiv.

Jeg tror, at løftet, der blev afgivet den 28. december, er afgivet i god tro, det er jeg helt overbevist om, men jeg må bare konstatere, at det altså er afgivet uden dækning. Ministeren må være løbet ind i vanskeligheder, da midlerne har skullet fordeles, og så har dette løfte ikke kunnet opfyldes. Det vil altså sige, at i den strid, der må være mellem den minister, der beskæftiger sig med nedrustning, og som kun har brug for nogle få hundrede tusinde kroner – højst en million eller to – for at få nedrustningsdebatten styrket i dette land, og den minister, der beskæftiger sig med forsvar, og som skal bruge 150 mill. kr. ud over, hvad der er afsat på rammerne, går forsvarsministeren altså af med sejren. Det er, hvad vi må konstatere. Det er et lille lærestykke. Vores pres for at få en ordentlig støtte til nedrustningsdebatten igennem vil naturligvis ikke ophøre af den grund, men foreløbig kan offentligheden altså konstatere, at i striden mellem den minister, der beskæftiger sig med nedrustning, og den minister, der beskæftiger sig med oprustning, er det så absolut den sidste, der står stærkest i denne regering.

Minister Lise Østergaard:

Jeg kan blot til hr. Gert Petersens afsluttende bemærkninger sige, at det jo ikke er ukendt, at forsvarsudgifterne falder inden for rammerne af forsvarsforliget, men jeg kan ikke være enig med hr. Gert Petersen i, at det, inden for de rammer der i øjeblikket er til stede specielt med hensyn til det FN-forbund, som i særlig grad har vist vilje til at gå ind i denne debat, ikke skulle være muligt for os at opnå en både stimuleret og engageret debat om nedrustningsspørgsmålene. Jeg

mener bestemt, at der i de nuværende rammer er mulighed for dette, selv om jeg også ønsker, at vi i fremtiden vil være i stand til i ministeriet at gennemføre et mere udbygget sagkyndigt udredningsarbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

8) Til udenrigsministeren af:

Alfred Hansen (DR):

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at få det iranske styre til at ophøre med de mange henrettelser, som finder sted i klar strid med menneskerettighederne og alle civiliserede retsprincipper?«

(Spm. nr. 956).

Skriftlig begrundelse.

Siden magtovertagelsen i Iran har ayatollah Khomeini i stadig stigende omfang iværksat et hæventogt mod personer, som mere eller mindre har haft tilknytning til shahens regering. Mere end to hundrede er allerede henrettet, og andre hundreder afventer deres skæbne rundt om i landets fængsler. Forleden blev det antydnet, at opgøret mellem sejherrer og besejrede vil stå på i endnu et år.

På denne dystre baggrund må det være på tide, at Danmark protesterer.

Første næstformand (Erlendsson):

Spørgsmålet besvares af minister Lise Østergaard.

Minister Lise Østergaard:

Jeg kan oplyse, at Danmark sammen med de øvrige EF-lande allerede har rettet en fortløbig henvendelse til den iranske regering i forbindelse med den summariske rettergang og de henrettelser, der har fundet sted. Jeg kan yderligere nævne, at de ni EF-lande har afgivet en udtalelse den 2. maj 1979 i New York igennem den franske FN-ambassadør. Denne udtalelse, der faldt under ECOSOC's behandling af menneskerettighedsspørgsmålene, lyder således:

»Offentligheden i EF-landene har i den seneste tid følt sig dybt berørt over henrettelser, som for nylig er blevet foretaget i forskellige dele af verden efter processer, som i flere tilfælde synes at være forløbet uden den